

Yıllar önce, o henüz bir bebekken, Nim'in annesi de vardı, babası da. Bir gün annesi, mavi balinanın midesindekileri araştırmaya karar verdi. Binlerce yıldır kimsenin yapmadığı ilginç bir deney olacaktı bu. Nim'in babası Jack, bunun tehlikeli bir şey olmadığını, her şeyin yolunda gideceğini söyledi. Ama Safari Turistleri bağırıp çağırarak ve pembeli morlu teknelerini hızla sürerek gelmiş, Nim'in annesinin ve balinanın etrafında dolaşarak onları filme almaya başlamışlardı. Balina paniğe kapıldı ve suya daldı. O kadar derine daldı ki bir daha ne zaman, nerede suyun yüzeyine çıktığını gören olmadı.

Nim'in annesi de bir daha geri dönmedi.

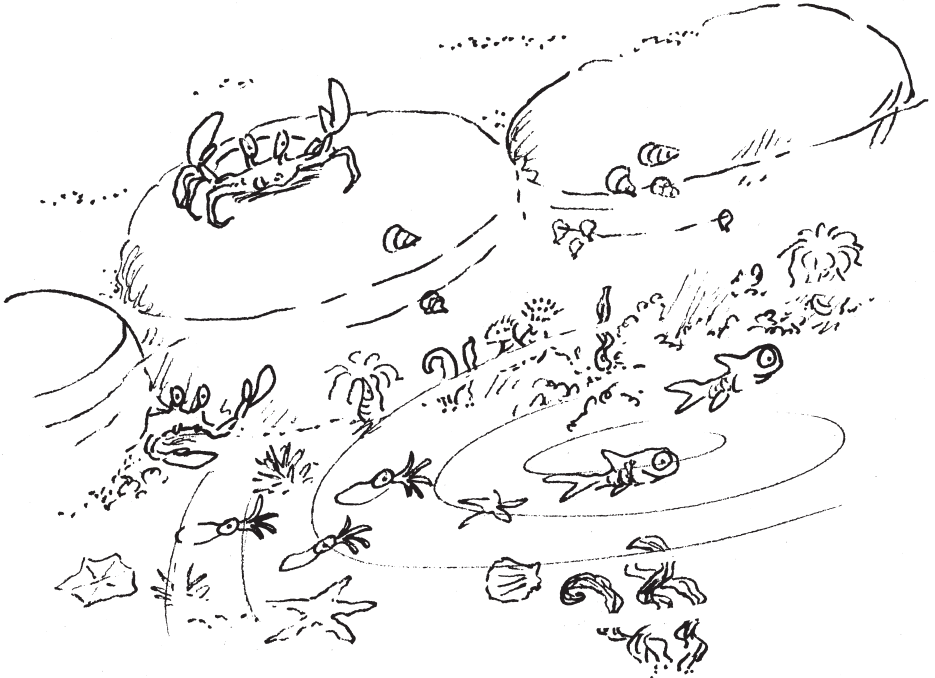
Bunun üzerine Jack bebeğini teknesine aldı ve yelkenlisiyle denizlerde dolaşmaya başladı. Ve sonunda bebek büyüyüp küçük bir kız olduğunda, bilimsel çalışmalarını yapabileceği ve kızını büyütebileceği harika bir ada buldu. Ada, birlikte yaşadıkları hayvanlar kadar vahşi ve özgürdü.

Adanın beyaz istiridye kabuklarıyla dolu sahilleri, altın sarısı kumu ve yuvarlak siyah taşları vardı. Dik yamaçlarında yeşil yağmur ormanları ve eteklerinde çayırları olan

ateşli bir dağı vardı. Temiz içme suyu olan bir gölet, aşağıya akan bir çağlayan ve çayırların kumsalla buluştuğu yerde saklı bir kovuk bulunuyordu. Jack'in evini yaptığı yer işte burasıydı.

En iyi tarafıysa adanın çevresinde bir labirent oluşturan Mercan Kayalıkları'nın, sadece küçük teknelerin geçmesine izin vermesi ve böylece adayı korumasıydı. Çünkü Jack ve Nim, Safari Turistlerinin ya da başka birilerinin adayı bulmalarını istemiyordu. Fakat bir gün Jack ve teknesi fırtınada kayboldu. Nim'in e-posta arkadaşı ve dünyanın en ünlü, en korkak macera yazarı Alex Rover, Nim'i kurtarmaya geldi.

Sonra Nim'in en gizli dileği gerçek oldu: Jack yelkenli-siyle geri döndü ve Alex adada kaldı.

Engin, masmavi okyanustaki bir adada, palmiye ağacının üzerinde bir kız yaşıyordu. Nim'in saçları dağınık, gözleri parlaktı. Boynunda üç tane ip vardı. İplerden biri, bir dürbün; ikincisi, dönen ve ıslık çalan bir deniz kabuğu; üçüncüsüyse kınının içinde iri, kırmızı bir çakı taşıyordu.

Nim dürbünü gözüne götürerek küçük, kırmızı deniz uçağının kalkışını izledi. Mercan Kayalıkları'nın arasından geçerek okyanusun karanlık derinliklerine doğru yol almış, parlak mavi gökyüzüne çıkıncaya kadar dalgalara çarpa çarpa ilerlemişti. O kadar yükseğe, o kadar uzağa gitmişti ki, önce bir nokta gibi göründü, sonra gözden kayboldu.

“Alex gitti,” dedi Nim, Fred'e.

Fred ağacın gövdesinde kümelenmiş hindistancevizlerine dikti gözlerini.

Fred, sevimli sivri burnuyla ejderha kadar inatçı bir iguanaydı. Nim'in omzunda duruyordu. O sırada güle güle demekten çok, hindistancevizlerini yemekle ilgileniyordu. Deniz iguanaları hindistancevizi yemezler, ama bunu Fred'e söyleyen olmamıştı.

Nim, üç adet olgun hindistancevizini *güm* diye kumun üzerine atarken, hindistancevizini ilk kez yediğinde Alex'in söylediklerini anımsadı: “Kahveden daha lezzetli bir şey olabileceğini hiç sanmazdım!”

Nim, Selkie'nin Kayası'nda, bir taş gibi oturmakta olan babasına baktı. Babasının başı eğik, omuzları düşüktü. Nim, onun hiç bu kadar yalnızlık çektiğini görmemişti.

Ve korkunç, çok korkunç, daha önce hiç yapmadığı kadar korkunç bir hata yaptığını anladı.

İlk hatayı, ünlü Alex Rover'ın bir erkek olduğunu ve kitaplarındaki kahraman kadar kahraman olduğunu düşünerek, Alex'in ilk e-postasına yanıt yazdığı zaman yapmıştı. Bu tam bir hataydı. Alex adaya çıkageldiğinde Jack ve Nim onun bir daha adadan asla ayrılmamasını istediler. İki yerine üç kişi olmak bazen çok güzeldi.

Ama Nim'in, babasının, eskiden olduğu gibi tamamen kendisiyle ilgilenmesini istediği zamanlar da oluyordu. Bazen de Alex'in sadece kendisiyle ilgilenmesini istiyordu; çünkü Alex, babasından önce *onun* arkadaşıydı. Bazen Alex ve Jack gece geç saatlere kadar konuşurken, Nim'in gidip uyumasını istiyorlardı. Nim kendini dışlanmış ve yapayalnız hissediyordu. Oysa iki kişi oldukları zamanlar hiç böyle hissetmemişti.

Sonra, bir sabah, Alex'in şehirdeki editörüne sipariş ettiği malzemeyi taşıyan küçük, kırmızı deniz uçağı adaya indi. Nim'in adasına ilk kez bir uçak iniyordu. Nim, Jack'in, pilotun adanın harika bir yer olduğunu fark edip tekrar tekrar gelmek istemesinden kaygılandığını görebiliyordu.

Ne zaman babası kaygılansa Nim de kaygılanıyordu. Ne zaman Nim kaygılansa Selkie ve Fred de kaygılanıyordu. (Selkie bir denizaslanıydı ve Nim'in kollanması ve gözetilmesi gereken küçük bir denizaslanı yavrusu değil de bir kız olduğunu bazen unuttuyordu.) Fred ve Selkie, Nim'in uçaktan eve her gidiş gelişinde yanından ayrılmıyorlardı.

“Hayvanların böyle yaptıklarına daha önce hiç rastlamadım!” diye haykırdı pilot.

Nim, kısmen pilotun daha önce neye rastlamadığını anlamadığı için, kısmen de daha önce Jack ve Alex dışında hiç kimseyle konuşmadığı için ne diyeceğini bilemedi. Bir koliyi kaldırdı ve içini açtı. Kolide kitaplar vardı. İnce kitaplar, kalın kitaplar, kısa kitaplar, uzun kitaplar, tarih kitapları, bilimsel kitaplar, gizemli kitaplar ve peri masalları. Nim okumaya hangisinden başlayacağını bilemedi.

“Hadi,” dedi Alex, “uçaktakilerin hepsini boşalttıktan sonra, okumak için yeterince zamanın olacak.”

Pilot iki büyük güneş paneli getirdi. “Harika!” diye haykırdı Jack. Çünkü özellikle Alex'in kitaplarını yazması için eklemeyi planladığı yeni odada onlara ihtiyacı vardı. Panelleri başının üzerine koyarak dengede durmalarını sağladı, ağır ağır ve dikkatle eve yürüdü.

Pilot bir koliyi işaret ederek, “Bunu kim alacak?” diye sordu. Nim öne doğru bir adım attı. Fakat tam koliye ulaşmak üzereyken pilot onu Alex'e verdi. Alex önce sendeledi, sonra tökezledi ve sonunda koli cam kırıklarının çıkarttığı cınlama sesleriyle *şangırt* diye kumun üzerine düştü.

“Ah, hayır!” diye feryat etti Alex. “Ne yaptım ben?”

“Babamın deney tüpleri!” diye bağırdı Nim. “Benim taşımama izin vermeliydin!”

“Yardım etmeye çalışıyordum!”

“Ama benim yardıma ihtiyacım yok! Sen ayağımıza dolanma yeter!”

“Ben her zaman ayağımıza dolanıyorum,” diye atıldı Alex. “Belki ben olmasam daha rahat edeceksiniz.”

“Belki de öyle olacak!” diye bağırdı Nim ve bir cevap beklemeden hızla yürüyüp gitti.

‘Nim haklı’ diye düşündü Alex. ‘Jack ve Nim yanlarında hiç kimse olmadan orada uzun yıllar mutlu bir yaşam sürmüşler. Bana gerçekten ihtiyaçları yok. Son zamanlarda Nim bana kızgın. Jack’i de hiç bu kadar endişeli görmedim. Sanırım... sanırım yaşamlarını çok fazla değiştirdim. Ya gizliden gizliye eski yaşamlarına geri dönmek istiyorlarsa?.. Ve de nazik oldukları için bunu söylemeye çekiniyorlarsa?’ diye içinden geçirdi.

Alex bir şey söylemekten çekinmenin ne demek olduğunu biliyordu. Adaya gelmeden önce birilerine bir şeyler söylemekten öyle çok çekinirdi ki, evinden dışarı pek çıkmazdı. Ünlü biriydi ama bu kitapları sayesinde olmuştu. Nim’i bulmak için dünyanın bir ucundan öbür ucuna uçtuktan sonra hayatı tamamen değişmişti.

“Sonuncu!” Pilot, Alex’e büyük bir zarf verdi. “Ve artık benim dönme vaktim geldi.”

Alex zarfı açtı, mektubu çıkardı. “Bekle! Ben de... ben de seninle gelebilir miyim?”

“Tabi, ama eşya toplaman gerekmiyor mu?” dedi pilot.